

Popularizační sdělení

Statistická analýza dat, PSY117

Denisa Lakomá

414925, psychologie - sociologie

Vyučující: Mgr. Stanislav Ježek, Ph.D.

Datum odevzdání: 30. 4. 2013

Fakulta sociálních studií MU, 2012/2013

Vědecky potvrzeno: Fyzicky atraktivní lidé vzbuzují větší důvěru

„Atraktivnější lidé jsou v životě úspěšnější“. „Co je hezké, to je dobré.“ Něco takového jste určitě už někdy zaslechli. To, že atraktivní lidé to mají v životě jednoduše řečeno lehčí, je už obecně známá věc potvrzená mnoha výzkumy. „Zřejmé je to například u obsazování herců do filmů, seriálů, reklam – často se setkáváme s tím, že kladné postavy jsou vyobrazovány jako atraktivní, záporné jako neatraktivní,“ uvádí autorka výzkumu, studentka Lenka Šrámková. Vědci z Palackého Univerzity v Olomouci v čele s již zmíněnou studentkou se však zaměřili na něco, co ještě nikým zjištěno nebylo: Jestli má atraktivita vliv také na důvěru, kterou daní jedinci ve svém okolí vzbuzují.

Řídí se policajti při udělování pokut vzhledem?

Pro tento výzkum byla inspirací zajímavá otázka - jestli policajty při udělování pokut nějakým způsobem ovlivňuje atraktivita řidiče. Výzkumníci nejdříve specifikovali 12 typů lidí podle toho, jak je nazvali, a jaké charakteristiky jim přidělili náhodně vybraní lidé. Mezi tyto typy patřil například typ romantický, který lidé charakterizovali jako světlý, plavý, jemný, modrooký nebo blond. Dalšími typy byly například intelektuální (brýlatý, tmavovlasý, s ostrými rysy a vysokým čelem) a alternativní (přírodní, pestrý, etno, vousatý, rozcuchaný, asymetricky upravený nebo neupravený). Ke každému z dvanácti typů byli vybráni dva jeho typičtí zástupci, jeden muž a jedna žena. Výzkumu se účastnilo 100 studentů policejní školy ve věkové kategorii 20 – 35 let (průměrný věk byl 25,5), kteří byly vybráni jako zástupci budoucí generace strážců zákona. Jejich úkolem bylo seřadit fotografie mužů, a poté žen, nejdříve podle toho, jak jim přijdou atraktivní, a potom podle toho, jakou v nich vzbuzují důvěru.

Být hezký se prostě vyplácí

Výsledky opět potvrdili, že být atraktivní se vyplácí, protože mezi atraktivitou a vzbuzovanou důvěryhodností byl u obou pohlaví prokázán velice významný vztah (u žen ještě o něco vyšší než u mužů). Tento vztah navíc stoupl téměř o polovinu, když byly z výsledků vyřazeny dvě fotografie, které byly hodnoceny jako atraktivní, ale málo důvěryhodné. Velice

zajímavé je, že obě tyto fotografie – muž i žena, patřili podle již zmíněné typologie k typu „fraje“. Typičtí frajeři jsou tedy lidmi většinou hodnoceni jako atraktivní, ale málo důvěryhodní.

Nejde však jen o vzhled

Ani méně fyzicky atraktivní lidé si však nemusí zoufat, protože tento výzkum byl zaměřen pouze na vzhled, a to navíc hodnocený pouze podle fotografií. Faktorů, které ovlivňují to, jestli působíme atraktivně, je však více. Mezi ně patří například charisma, držení těla, oblékání, nebo i situace, ve které se nacházíme. Mimo to, nelze určit žádná obecně platná kritéria pro fyzickou atraktivitu, vždy záleží na preferencích lidí, kteří nás hodnotí.

Hezká tvářička = menší pokuta?

Výzkum tedy odhalil významný vztah mezi fyzickou atraktivitou a důvěryhodností, avšak ta hlavní a nejzajímavější část výzkumu bude teprve provedena. Bude se zaměřovat přímo na výši trestu, který jednotliví policisté přiřadí lidem v předešlém výzkumu zvoleným jako nejatraktivnějším a nejméně atraktivním za stejný přestupek. Stěžejní otázka, která asi většinu z nás nejvíce zajímá, jestli hezcí lidé dostávají menší pokuty než ti méně atraktivní, bude teprve zodpovězena. Výsledky tohoto velice zajímavého výzkumu Vám samozřejmě co nejdříve poskytneme.

Pěkný pokus, je to čtivé... ztrácí se mi v tom členění však to hlavní sdělení – co je to hlavní zjištění? Úkolem bylo prezentovat vybranou statistiku, což bych ještě poprosila doplnit... a zkuste se tomu prosím trošku více věnovat, vysvětlit čtenáři, co to znamená...

Literatura:

Šrámková, L. (2011). Atraktivita a důvěryhodnost. *E – psychologie* [online], 5(2-3), 9-23.

Staženo 23. 4. 2013 z:

https://is.muni.cz/auth/el/1423/jaro2013/PSY117/39725643/Sramkova_2011.pdf.